Frente a las provocaciones "ultras" y la descomposicion del régimen.

¡ADELANTE EN LA LUCHA POR LA LIBERTAD!

La muerte en circunstancias extrañas de un subinspector de la brigada político social de Madrid el 1º de Mayo último, ha servido de pretexto a los "ultras" para desencadenar una histérica campaña de incitación a la venganza, al endurecimiento de la represión y la guerra sin cuartel contra los "rojos", calificativo que aquellos asignan a todos los adversarios de la dictadura.

La campaña, de una gran virulencia, ha conmovido a la opinión pública del pais y puesto al rojo vivo la lucha interna entre las camarillas gobernantes, acelerando aún más el proceso de descomposición del régimen.

Utilizando como excusa la muerte del subinspector, bandas de policías de la origada político-social y otros energúmenos fascistas -encabezados por el general Iniesta Cano, Blas Piñar y otros destacados personajes oficiales- recorrieron las calles de la capital de España vociferando ¡Rojos al paredón!, ¡Tarancón al paredón! ¡Abajo los débiles! ¡Garicaño dimisión! ¡Gobierno dimisión!, ¡Muera Juan Carlos!, ¡Viva el fascismo!, ¡Viva Franco!, ¡ El ejército al poder!, ¡Iniesta al poder!, etc. etc., cantando el "Cara al Sol" y el himno nazi "Yo tenía un camarada", manifestando así el propósito de los grupos "ultras" de crear un clima de terror entre la población, de comprometer al Ejército en sus planes insensatos y de ampliar sus posiciones en el aparato del Estado a costa de los "débiles".

Presionado por los acontecimientos, el Gobierno celebró una reunión extraordinaria, al término de la cual publicó un comunicado en el que afirma su tradicional política represiva y promete más medios a la fuerza pública, pero en el que no se anuncia ninguna medida que altere la correlación de fuerzas existentes hasta aquí entre las camarillas gubernamentales.

La incapacidad de los "ultras" para montar, como en otras ocasiones, manifestaciones de masas (la prensa de Madrid calcula que en la mayor de ellas había entre cinco y siete mil personas), ha puesto de relieve con gran fuerza el aislamiento en que se encuentran, por lo que no puede descartarse que la crisis gubernamental latente adquiere un sesgo opuesto al que se proponían darle los promotores de las algaradas madrileñas.

La mayor parte de los periódicos y revistas de empresa del pais han juzgado severamente las manifestaciones "ultras" y, aunque han condenado por igual la violencia "de izquierda y de derecha", han dedicado atención preferente a razonar su repudio de la violencia "ultra".

Las manifestaciones fascistas de Madrid -compuestas principalmente por policías y encabezados por personajes ligados estrechamente a Franco o a algunos de sus ministros- han hecho que amplios sectores de la población tomen conciencia del peligro que para la paz y el futuro del país entraña la existencia, no sólo de grupos nostálgicos de la guerra civil que propugnan el exterminio físico de sus adversarios políticos, sino de un régimen y un gobierno fascistas en los que dichos grupos tienen una influencia evidente.

Dichas manifestaciones no iban dirigidas globalmente contra el Gobierno, sino sólo contra algunos ministros y a favor de una política aún más retrógada y reaccionaria que la actual, política que tiene en el Gobierno mismo defensores abiertos o encubiertos.

De aquí que, pese a las presiones que se ejercen sobre ellos, para el tandem Franco-Carrero que domina el equipo gubernamental, sea difícil tomar medidas represivas contra los "ultras", que constituyen en realidad su principal fuerza de apoyo.

También es improbable que los "débiles" del Gobierno o los neocentristas que se mueven en los marcos del sistema quieran de verdad poner coto a los "ultras", pues les son útiles para asegurar la continuidad del régimen actual, para dar una apariencia liberal a su posición "centrista" y para justificar su oposición a una apertura democrática.

No puede olvidarse, sin embargo, que el conflicto entre "ultras" y "neocentristas" es la expresión de necesidades objetivas que pueden determinar un corrimiento de fuerzas que, sin afectar directamente al núcleo de poder, fortalezca las posiciones "neocentristas". Pero ello no hará sino prolongar la situación actual.

Para cortar los desmanes "ultras" y el peligro de futuros choques sangrientos entre españoles, es imprescindible deshacerse de Franco y de su dictadura; hace falta instaurar un Gobierno Provisional de amplia coalición que decrete la amnistía, restaure las libertades políticas y convoque elecciones a Cortes Constituyentes para establecer el régimen futuro; es indispensable que las fuerzas de oposición de izquierda y de derecha concluyan un acuerdo (el Pacto para la Libertad) y se coloquen al frente de la lucha de masas para llevarlas a la huelga nacional; es preciso imponer la alternativa democrática, es decir, realizar la revolución política que proponemos los comunistas.

=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=.=

La violencia -incluída la que causó la muerte del policía de Madrid el 1º de Mayo y que los comunistas consideramos perjudicial para la lucha- es en España el fruto natural de un sistema de poder que niega las libertades y derechos fundamentales, la consecuencia obligada de una política represiva en cuyo balance se inscriben la muerte a tiros en la calle por la fuerza pública de 17 obreros y estudiantes durante los últimos cuatro años; la institucionalización de los procesos políticos monstruosos como el que se tramita a Camacho y sus compañeros; la generalización del lock-out patronal, de los despidos y las sanciones contra los trabajadores que defienden sus derechos, recrudecidos estos días en Cataluña; la legalización de hecho de las torturas policíacas, que han sido salvajemente aplicadas a los detenidos en Madrid el 1º de Mayo y que el pasado mes de abril pusieron al borde de la muerte al estudiante de Barcelona Miguel José Anduig.

El Gobierno Franco-Carrero es responsable asímismo de los actos vandálicos perpetrados por los "Guerrilleros de Cristo Rey", el "PENS" y demás grupos parapolicíacos que agreden a las personas, asaltan los despachos de los abogados laboristas, las librerías progresistas, los centros religiosos, etc., y que saquearon recientemente en Barcelona el local de la revista católica " AGERMANAMENT".

La violencia que surge o puede surgir entre las masas es también, fundamentalmente, un resultado de la violencia institucionalizada, de la represión que se ejerce desde el poder sobre los trabajadores y el pueblo en general, del secuestro por la dictadura de los derechos de reunión y manifestación, de palabra y prensa, de asociación, de huelga y otros universalmente reconocidos.

El 1º de Mayo se reunieron y manifestaron en San Cugat más de diez mil antifranquistas sin que se produjeran incidentes. Pero si la fuerza pública hubiese atacado violentamente a los manifestantes, como hace corrientemente, en San Cugat hubiese ocurrido probablemente una nueva tragedia.

Se equivocan los que piensan que intensificando la represión y la violencia desde el poder van a matar las aspiraciones de los trabajadores y del pueblo en general a una vida mejor, a la participación en los asuntos públicos, al ejercicio de su soberanía. Yerran los que creen que mediante el endurecimiento de la represión y la propagación de la violencia van a detener el ascenso y extensión de la lucha obrera y popular, el proceso de estructuración de los movimientos de masas, el avance hacia un acuerdo entre las diferentes fuerza

zas de oposición para imponer un cambio democrático.

La reacción de los trabajadores y del pueblo de Cataluña al asesinato en San Adrián del Besós del trabajador Manuel Fernández Márquez -muerto a tiros por la fuerza pública en cumplimiento de la política represiva gubernamental-, muestra que la represión no actúa solo como freno de la lucha, sino que encuentra una respuesta cada vez más vigorosa de las fuerzas de oposición y de las masas; muestra que la represión acelera también el proceso de descomposición interna del régimen; muestra que la represión no salvará al franquismo sino que precipitará su fin.

El 3 de abril se inició en Cataluña una ofensiva obrera y popular sin precedentes que se tradujo en paros y asambleas en más de 200 empresas con unos 100.000 trabajadores; en la generalización en barrios y pueblos de las reuniones, manifestaciones de calle y otros actos de protesta; en huelgas y manifestaciones de estudiantes y enseñantes; en la publicación de declaraciones contestatarias de la Iglesia, los Colegios Profesionales y otras entidades legales; en la aparición de nuevas formas de lucha, como los funerales o los cierres de comercios y otros establecimientos; en la revitalización y extensión del movimiento de C.O.; en la intensificación de la colaboración entre los distintos movimientos de masas y los diferentes partidos y grupos políticos de oposición.

Esta ofensiva obrera y popular representó la mejor preparación del 1º de mayo, celebrado este año a través de innumerables actos, tanto en Barcelona como en comarcas. El más importante de ellos fué sin duda alguna la "ocupación democrática de San Cugat", convocada por la Asamblea de Cataluña, que reunió más de diez mil hombres y mujeres de distinta condición social en una emotiva manifestación de solidaridad con la lucha de la clase obrera, representada especialmente en San Cugat por los trabajadores de SEAT, en huelga desde el 28 de abril y sancionados colectivamente por la empresa; y en apoyo a los cuatro puntos programáticos de la Asamblea de Cataluña:

1. La consecución de la amnistía general para los presos y exiliados políticos.
2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación -incluida la sindical- de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso del pueblo al poder económico y político.
3. El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación.
4. La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

El éxito de la concentración de San Cugat expresa de manera contundente la representatividad de la Asamblea de Cataluña, su capacidad de convocatoria, la validez de su programa, base actual de la convergencia del pueblo de Cataluña en la lucha por la libertad.

Por otra parte, el que la mayoría de los participantes acudieran a San Cugat desde los barrios barceloneses, desde las ciudades industriales de las cercanías y desde las comarcas en grupos estructurados, señala un progreso capital en la organización unitaria de las masas a nivel local, de barrio y de centro de trabajo, cimiento de la Asamblea de Cataluña en la lucha por el cambio democrático.

Este hecho tiene aún mayor significación si se considera que en las últimas luchas obreras los huelguistas de las grandes empresas tienden a organizarse ellos mismos en piquetes de popularización de sus reivindicaciones y de extensión de la lucha, método que se está confirmando como el más eficaz para generalizar las acciones y para impulsar el movimiento de Comisiones Obreras, que debe ser, antes que nada, marco y vehículo para facilitar el en-

cuentro, el entendimiento y la ayuda mútua de los trabajadores en lucha.

Los progresos de la unidad por la base que constatamos deben ser un estímulo para consolidarlas y ampliarlas; para promover formas de relación y coordinación de los numerosos dirigentes de masas que surgen en la lucha obrera y popular; para constituir a los diferentes niveles coordinadoras unitarias de Comisiones Obreras auténticamente representativas; para facilitar el encuentro y la convergencia a nivel local, sectorial y comarcal de los distintos partidos políticos, movimientos de masas, agrupaciones legales o paralegales progresistas y personalidades representativas diversas en la lucha por los objetivos programáticos de la Asamblea de Cataluña y, a ser posible, en plataformas o núcleos unitarios estables que irradien la influencia de la Asamblea a toda Cataluña.

Un resultado de esta acción será la ampliación de la vanguardia y su fusión con las grandes masas, cuya disposición para la lucha marcha a veces por delante de la capacidad de la vanguardia para orientarlas y dirigirlas debidamente, para asimilar y generalizar las enseñanzas de cada acción, para promover formas de acción que correspondan a la etapa de realización de la huelga general.

Para ello, la vanguardia -los comunistas en primer lugar- ha de considerar la defensa de las reivindicaciones económicas de las masas y la utilización de medios de lucha abiertos (asambleas de trabajadores, de enlaces y jurados, de vecinos, etc.) legales y paralegales, como elementos básicos de la lucha de masas, decisivos para incorporar a la acción a la inmensa mayoría de los trabajadores y para que la lucha política alcance también proporciones masivas.

Los combates que estos dias libran los trabajadores de SEAT, LA PAPELERA DEL PRAT, HISPANO OLIVETTI, FIDSA, AFA, IBERIA RADIO, PIRELLI de Manresa y otras grandes empresas, proclaman que la lucha obrera adquiere ya la continuidad y permanencia características del período de realización de la huelga general, a la que se llegará principalmente elevando aún más el nivel de permanencia y continuidad de las luchas y extendiendo su coordinación y generalización en áreas geográficas cada vez más extensas.

El desarrollo de este proceso, ya en marcha incontenible, y la conclusión del Pacto para la Libertad, llevarán en un momento dado a la paralización del trabajo en los centros vitales del pais, a la ocupación de la calle por las masas, y a la constitución en todas partes de los órganos de poder que sustituirán a los de la dictadura y que aplicarán los puntos de la alternativa democrática.

Frente a las provocaciones "ultras" y la descomposición del régimen: ¡ Impulsemos la lucha y la unidad de los trabajadores, de los estudiantes e intelectuales, de los campesinos, de los pequeños comerciantes e industriales, de toda la población!.

¡ Reforcemos el movimiento de Comisiones Obreras!

¡ Impulsemos en barrios, pueblos y ciudades la convergencia democrática en la lucha por los cuatro puntos programáticos de la Asamblea de Cataluña, en marcha hacia su segunda sesión plenaria!

¡ ADELANTE EN LA LUCHA POR LA LIBERTAD!

Barcelona, 16 de mayo de 1973.

El Comité Ejecutivo del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

I.- HISTORIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

I.1.ELS ESFORÇOS D'UN POBLE OPRIMIT CAP A LA LLUITA UNITARIA.

Des del triomf de l'exèrcit sobre les forces populars a la fí de la guerra civil han estat molts els intents de coordinació de la lluita d dels diversos sectors resistents.Amb molt mèrit i des del primer moment,destacades personalitats intentaren refer els quadres destruíts dels grups democràtics del país.

Darrerament, i després d'un llarg període de converses preliminars, nou organitzacions polítiques:"Esquerra Republicana de Catalunya" "Moviment Socialista de Catalunya","Partir Socialista Unificat de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya" i "Unió Democràtica de Catalunya", es constituïren en COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA. L'intent d'aquesta coordinació era oferir una alternativa política que, amb la seva perspectiva política de conjunt,potenciés el nivell de les lluites de cada sector. Això succeí el 1969.

Anteriorment, després de l'experiència de vàries accions realitzades amb aquest esperit unitari i que culminaren en les accions contra el procés de Burgos del desembre de 1970, feu sentir la necessitat de crear una plataforma política més àmplia, que fos el lloc de trobada de tota la rica gamma d'entitats a través de les quals les forces populars expressen llur rebuig de la falsa legalitat feixista.

I.2.LLENÇAMENT DE LA IDEA I COMISSIO PREPARATORIA.

La C.C.F.P.C. llençà,doncs,la idea d'una ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Va invitar a compartir, des del primer moment,la idea i la responsabilitat preparatòria a altres entitats: Taula Rodona,Comissions Obreres,representants d'ambients cristians,Assemblea Permanent d'Intel.lectuals,comunitats cristianes de base,Comissió de Solidaritat.

Aquesta Comissió Preparatòria llençà un document en el qual es definia així l'intent:

"Aquesta Assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals,d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o pugin eventualment desenrotllar-la,contra la dictadura franquista i reconeguin l'opressió a que està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg."

Després de fer notar en aquest mateix document la dificultat de coordinació i de representació a causa de la repressió continuada,afegia "no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes del país en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya, . Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguin el restabliment de les llibertats democràtiques.Mentrestant la representativitat en aquest acte sols podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte.Per una banda,les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics sinó que fessin aparició per una gran diversitat de vies.Per una altra banda,organitzacions professionals,culturals o confessionals,es

[illegible] per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les [illegible] pròpies [illegible]. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exigències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia".

L'intent era, doncs, la convocatoria d'una gran Assemblea representativa de tota entitat que es mogués a Catalunya amb un sentit democràtic i antifeixista.

III PREPARATIUS DEL PRIMER INTENT.

La primera gran trobada dels representants de tots els sectors estava prevista per al 25 de maig de 1971. Del document preparatori se n'havia fet una difusió de deu mil exemplars, que lentament i amb gran treball havien anat arribant a tots els racons de la geografia de Catalunya. El fruit de la discussió en petits grups havien anat prefigurant els acords i preparant les discussions d'una Assemblea que, per imperatiu de la clandestinitat es preveia d'una durada forçosament limitada.

Aquest primer intent va a resultar fallit; la policía feu acte de presència. Com que es tractava d'un acte de treball polític i no pas d'enfrontament, els reunits es dissolgueren, deixant l'intent per a més endavant. En tot moment foren protegits de l'agressió policíaca gràcies a les mesures de seguretat adoptades pels organitzadors.

L'estiu s'aprofità per ampliar la crida, profunditzar les discussions prèvies i estendre la participació a més sectors i comarques del país viu.

IV L'ACTE DEL 7 DE NOVEMBRE.

Finalment, el 7 de novembre del 1971, en una església de Barcelona tingué lloc a la 1ª sessió de l'Assemblea de Catalunya. Cinc hores de parlaments i debats possibilitaren l'aprovació d'aquest comunicat:

Nosaltres, catalans de diferents tendències permanyents i no [illegible] permanyents a organitzacions polítiques, de diverses sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel.lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que [illegible] que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la cual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representants a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació inclosa la sindical -, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al

[illegible] política.

3. El restabliment provisional de les institucions i [illegible] configurats en l'Estatut de 1932, com a [illegible] autònoms a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català i considerem catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya-perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

a) La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
b) La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats
c) L'acceleració de la repressió i la consecució de l'Amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i preparà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més amplia i representativa.

Catalunya, 7 de novembre de 1971

Aquesta declaració fou signada per les següents delegacions: C.C.F.P.C (Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per: "Esquerra Republicana de Catalunya" "Front Nacional de Catalunya" "Moviment Socialista de Catalunya" "Partit Socialista Unificat de Catalunya" "Unió Democràtica de Catalunya" PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional) POUM (Partido Obrero Revolucionario Trostkysta) PSOE (Partido Socialista Obrero Español); CC.OO. (Comissions Obreres de les localitats i comarques de Manresa-Sallent, Sabadell, Vallés Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Badalona, Lleida, i Barcelona) UGT (Unión General de Trabajadores); Bloc Català d'Estudiants; Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya; Joventud Comunista de Catalunya; Moviment Universitari de les següents facultats de les Universitats Central i Autònoma; Filosofia, Aparelladors, Medicina, Enginyers, Dret, Farmàcia, Filosofia, Econòmiques, Químiques, ATS, Enginyers de Terrassa; Comunitats Cristianes de Base. Representants d'Ambients Cristians; Grup de No Violents; Taula Rodona, Assemblea Permanent d'Intel.lectuals Catalans; Comissions de Professors, Professors Universitat Central i Autònoma; Grups professionals sindicalistes, metges, advocats, aparelladors, arquitectes, ensenyants, cinema. Representants de Numeraris d'Universitat Central i Autònoma; Grup de Dones Democràtiques; Representants de les localitats i comarques següents: Barcelona, Manresa, Reus, Tarragona, Igualada, Alt Penedès, Baix Penedès, Berga, La Seu d'Urgell, Tàrrega, Cervera, Balaguer, Cerdanyola-Ripollet, Castellar del Vallés, Granollers, Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall, Badalona, Mataró, Caldetes, Sant Pol de Mar, Arenys, Canet, Calella, Malgrat, Blanes, Girona, Vic, Figueres, Roses, Olesa, Esparreguera, Vilafranca del Penedès, Manlleu i Centellas; C.A.E. Comissió de Barri, Bandera Roja hi participà però no signà el document

En el transcurs dels treballs de post-assemblea, s'hi han incorporat els següents grups: Partit Carlí Català; Grups d'Acció Carlina; Solidaritat Obrera de Catalunya; Unió Sindical Obrera; Grup de No-Alineats Políticament; Partido Comunista de España (internacional); Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM); Bandera Roja. A més de nuclis de comarques organitzats amb motiu de l'entorn de l'Assemblea.

La mateixa nit es convocà una roda de premsa clandestina, a la que hi assistiren periodistes nacionals i d'agències estrangeres, en la que es donà informació de l'acte i s'entregà el comunicat aprovat per l'Assemblea.

El govern es va enterar de la celebració de l'Assemblea per la premsa internacional, [illegible] per a que localitzés i anulles el que hi pugui haver d'aquesta nova entitat política, l'abast de la qual se li escapa i no pot valorar. La repressió es contra sobre sis personalitats àmpliament conegudes per la seva tradicional actitud de defensa dels drets culturals i polítics a Catalunya. El Govern fa seva la versió de la policia de Barcelona, que intenta cobrir el seu fracàs, negant la celebració de l'assemblea i reduint tot a un muntatge d'una Conferència de premsa sensacionalista, sense cap base real.

V. EL TREBALL REALITZAT

Com a resultat i acord de l'Assemblea s'inicià per part de tots els sectors i personalitats presents en la celebració de l'acte, una extensa campanya de difusió del Comunicat i de treball polític d'explicació i profundització d'aquest mateix comunicat i del significat polític de l'Assemblea. Per mitjà d'aquest treball polític el poble de Catalunya va prendre consciencia de que és a ell a qui correspon la creació de les vies cap a la legalitat democràtica.

Durant el curs del llarg any que ha passat, s'ha reunit set vegades la Permanent de l'Assemblea i desenes de cops el Secretariat de la mateixa. S'han adherit a l'Assemblea nous grups i delegacions.

Els organismes de l'Assemblea han llençat campanyes populars com "La imposició del dret a la solidaritat democràtica", "refús de la il·legalitat davant la pràctica de la desobediència civil" i la campanya d'"explicació política del perquè l'Estatut d'autonomia del 1932.

Aquestes campanyes es van arribar al poble de Catalunya per mitjà de reunions clandestines i exclusivament públiques, publicacions, pasquins, manifestacions al carrer, etc. L'Assemblea ha volgut superar la dificultat de comunicació amb el poble per mitjà de la publicació unitària del "Butlletí de l'Assemblea de Catalunya" i l'emisora clandestina "la veu de l'A. de C.".

Així ha pogut fer coincidir les seves campanyes i les seves preses de posició polítiques davant d'acontentaments importants.

La campanya sobre l'Estatut de 1932 va culminar amb una concentració popular a Ripoll. El dia 12 de novembre es van aplegar a Ripoll milers de persones vingudes d'arreu de Catalunya per a commemorar el primer aniversari de la celebració de la I sessió de l'Assemblea de Catalunya amb a Ripoll amb la voluntat expressa de celebrar una festa popular, d'exercir el dret de lliure reunió i expressió i de sensibilitzar aquella zona per tot el que l'Assemblea de Catalunya significa i proclama. Al nostre acte pacífic es respongué amb la més dura repressió per part de les forces que estan al servei d'un règim que ens vol camorderssar.

En el context general de les lluites reivindicatives i de protestes populars per l'assassinat del l'obrer Manuel Fernández Márquez, en el moment en que s'iniciava la gran lluita de Sort, l'Assemblea de Catalunya va difondre una crida escrita al poble català, amb el títol següent:

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB LA CLASSE OBRERA CAP A UN PRIMER DE MAIG DE LLUITA PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

La crida de l'Assemblea de Catalunya va donar lloc a una gran concentració de masses a Sant Cugat del Vallés. La diada va començar amb una gran assemblea on intervingueren representants de la Comissió Obrera de Sort. Més tard es va celebrar l'acte previst a l'església, on fou llegit el document dels bisbes catalans entorn del primer

de maig. A la sortida es va formà una gran manifestació de més de 8.000 persones, la qual durant més d'una hora va recòrrer uns dos kilòmetres fins el centre de San Cugat. Després que els manifestants s'auto-dissolgueren la policía va ocupar Sant Cugat. Es van produir mes de vint detencions. Cal assenyalar que els manifestants va rebre mostres actives de solidaritat per part del poble de San Cugat, tant en el curs de la manifestació com després en produir-se l'arribada massiva de la policía.

=========

II. APORTACIONS QUE CONFIGUREN EL CONTINGUT POLÍTIC DE LA II SESSIÓ

introducció.-

En compliment de l'acord prés en la IV reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, els diversos sectors han editat i distribuït el document "CAP A LA IIª SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", en un nombre d'exemplars que fins el moment sobrepassa els 24.000.

La forma de distribució, que ha estat sempre directa, i la discussió oberta i collectiva, han obert en el sí del nostre poble un debat polític que lluny d'estar esgotat, s'estén i s'envigoreix.

En aproparnos a la IIª Sessió, considerem que aquest document continua essent un important instrument de treball que estimula el debat polític i que apareix com una referència inestimable per anar classificant els punts de convergència que hauràn de constituir-se en base del contingut polític fonamental de la IIª Sessió.

En complir l'acord d'elaborar aquest treball, el considerem com l'intent d'establir un nou nivell en el qual la discussió vagi -lligant-se amb els punts de convergència unitària- conduint-nos a l'elaboració de la IIª Sessió.

1.- L'ENFORTIMENT DE LES LLUITES I LA CRISI DE LA DICTADURA.-

En la lluita contra la dictadura, el poble de Catalunya ocupa un lloc important. El contacte per les llibertats nacionals i en defensa dels interessos socials i econòmics, ha interessat en una o altra forma als homes i les dones del nostre poble, i en un clima d'elevació de la consciència unitària, els principis programàtics de l'Assemblea de Catalunya han anat oferint una marca concreta de punts de referència capaços de respectar i potenciar les lluites sectorials més heterogènies.

1.1.- Les lluites obreres. En la perspectiva de la vaga general. La lluita pel dret de vaga i pels drets sindicals.

En aquesta afermació global del poble de Catalunya en la lluita de les nacions i les regions de l'Estat espanyol, contra el govern i el seu règim feixista, el moviment obrer ocupa el lloc d'avantguarda. A Catalunya en viu recordament amb la resposta indignada contra l'assassinat del treballador de la Verdaguer del Lecos, Manuel Fernández Márquez, constituïa un gran pas endavant en la lluita unitària.

Avui, el moviment obrer és una realitat de gran amplitud, amb capacitat per estendre's encara molt més i per atreure al seu voltant la lluita solidària d'amplis sectors socials. Al mateix temps, és cada vegada més estesa la fermesa obrera de lligar estretament la lluita reivindicativa a uns objectius de caràcter polític: llibertats fonamentals, dret de vaga, drets sindicals.

Per això cal valorar com essencials les darreres grans mobilitzacions comarcals (Vigo, Barcelona, Cerdanyola, Ripollet, Navarra...) que eren indiqueu el gran avenç que actualment es produeix en la capacitat de lluita i de mobilització de la classe obrera i d'altres sectors del poble, a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol. Les vagues en cadena, dins treballar a llarga de poblacions o comarques senceres, són un fet cada vegada més freqüent, que fa actual la perspectiva d'una vaga general a nivell de tot l'Estat, que un poderós element que afavorirà la ruptura democràtica i l'enderrocament de la dictadura.

1.2.- La lluita de la pagesia

La mobilització actual s'estén també a molts altres sectors. Afrontada a greus problemes, la pagesia catalana pren actituds de descontentament creixent. Davant forçat de la terra, l'explotació al profit de l'oligarquia terratinent a través dels mecanismes de la Seguretat Social Agrària, la comercialització monopolística i explotadora dels productes del camp, l'administració antidemocràtica de les cooperatives, les expropiacions forçades, sense dignes compensacions, en favor del gran capital -autopistes, instal·lacions i polígons industrials-, les dificultats per a l'accés a la propietat de la terra per part de qui la treballa, són poderosos elements mobilitzadors i malgrat que les formes organitzatives de la pagesia no han assolit encara un ple desenvolupament, van prenent cada dia més importància les lluites que neixen entorn dels problemes més vius. En aquest procés de mobilització creixent del camp català, els joves afronten també a una greu problemàtica pròpia de tipus cultural, d'educació i formació professional, d'espiai- cohesió que exigeixen un important factor de dinamització.

1.3.- Les lluites populars contra el caos urbà, contra la corrupció, per un ajuntament, una sanitat, i seguretat social al servei del poble

Les lluites dutes a terme en els medis urbans, arreu del país, veuen l'incorporació de grans sectors cívics a la lluita unitària i fan possible la maduració de noves formes d'organització unitària de base territorial. La caòtica situació urbana, fruit del centralisme i de la irracionalitat i la corrupció de l'administració dins a nivell d'ajuntament com als altres organismes de l'Estat, es tradueix en situacions de greu

tat creixent. Són aspectes d'aquesta situació: la indefensió del poble davant els serveis monopòlics -gas, transports, telèfon, electricitat-; el risc permanent de catàstrofes degudes a la corrupció i a la impunitat amb que actuen eks responsables dels serveis públics -explosions, enfondraments, riuades-; l'especulació del sòl urbà que fa impossible aconseguir habitatges dignes i assequibles fins i tot en el cas dels anomenats de "protecció oficial"; la manca d'instruments democràtics a nivell local i d'un urbanisme racional, fent impossible una vida humana i comunitària; la situació d'un ensenyament classista, deficient i deformador; una estructura sanitària totalment insuficient i una seguretat social que malgrat que és pagada pels treballadors, no ofereix els més elementals serveis exigibles.

El poble va donant respostes cada vegada més enèrgiques a aquests problemes, assolint uns nivells de combativitat i d'organització que fan d'aquests processos de lluites urbanes uns elements clau en el procés de mobilització general contra el règim a través de la reivindicació de les llibertats i del conseqüent control democràtic dels serveis i de l'administració pública.

1.4.- El moviment estudiantil i el moviment de l'ensenyament. El fracàs del "reformisme" educatiu del franquisme.

Tres anys després de la promulgació de la "Llei General d'Educació", la fallida total de la tentativa "reformista" del franquisme en el terreny educatiu, ha creat una situació profundament conflictiva i difícil de descriure. La contundent resposta a la demagògia de la "L.G.E.", l'agreujament dels problemes existents, que han originat una mobilització creixent de tots els sectors que hi estan implicats -estudiants, professors i mestres i pares en incorporació creixent- porten al règim a una situació en que l'aplicació, amb noves formes, del seu projecte educatiu -plans Suarez, estatut del professorat, liquidació de facultats i de branques d'estudi, etc.- no és possible sense el suport d'una repressió generalitzada -liquidació de la pretesa autonomia universitària, etc.-.

Contra aquesta política educativa, basada en la repressió sistemàtica, la resposta és la gran mobilització unitària per a un ensenyament gratuit per a tothom i al servei del poble.

1.5.- La batalla dels professionals per la democràcia.

Els intellectuals i els professionals s'incorporen, partint dels seus problemes específics i d'una manera cada vegada més decidida, a la lluita per la democràcia. Aquesta acció s'ha exercit a través dels col·legis i les associacions professionals i també adoptant formes noves de lluita, sobretot després de la constitució de l'Assemblea Permanent d'Intellectuals i Professionals -Montserrat, desembre de 1970-.

Acovardit devant la protesta creixent dels professionals, el règim tracta ara de liquidar brutalment els Col·legis. Topa, en aquest intent repressiu, amb un rebuig unànime. Entorn del projecte de nova llei dels col·legis professionals s'estableix així una nova prova de força de gran trascendència política.

1.6-Noves instàncies de mobilització democràtica.

[illegible] el paper important que pot jugar [illegible] de Solidaritat, les Assemblees Democràtiques que apareixen en algunes barriades o pobles, que són importants plataformes unitàries de lluita democràtica i marquen un camí de noves posibilitats.

També cal destacar els moviments de base, que en diverses formes tenen una participació creixent en les mobilitzacions actuals -com és el cas d'alguns grups cristians de base-, i que reflecteixen les aspiracions democràtiques actuals.

1.7-L'opressió nacional. La lluita pels drets de Catalunya.

El poble de Catalunya lluita per les llibertats democràtiques i socials dins el marc d'un poble col.lectivament oprimit. Per això les seves lluites són inseparables de la reivindicació nacional. La lluita contra l'opressió nacional i pel dret a l'autodeterminació constitueix un element basic d'unitat, de dinamització i també de clarificació política enfront de les posicions evolucionistes. D'aquí l'enorme importància de la reivindicació de l'Estatut autonòmic, que l'Assemblea de Catalunya, en la seva 1ª sessió plenària, ha fet seva.

1.8.- La resposta del règim: inmobilisme i repressió. La frustració de les esperances transformistes.

Devant aquest cúmul de situacions conflictives, de reivindicacions populars, el règim es mostra absolutament incapaç d'oferir solucions. Els intents continuistes per a prosseguir el règim d'opressió, mitjançant la designació de Juan Carlos com a successor del dictador, topen amb un ampli rebuig de tot el nostre poble, en mobilització política creixent entorn dels sectors obrers, populars i demòcràtics avui en lluita, així com amb actituds de desconcert, escepticisme o desacord dintre mateix de les forces del règim.

En el moment actual, aquesta situació motiva l'accentuació de les actituds inmobilistes i repressives. Però la inutilitat de la repressió és avui clara. L'inmobilisme repressiu només condueix a l'exacerbació dels problemes plantejats. No frena en el més mínim la marxa ascendent del combat democràtic. Aïllat més i més el propi règim, que veu com forces tradicionalment favorables o passives passen a actituds de distanciament. L'actitud de la jerarquia de l'Església representa, en aquest sentit, el procés més visible.

Les esperances que alguns sectors de l'oligarquia espanyola posen en la recerca d'una sortida "aperturista" que faci possible la transformació evolutiva de la dictadura, vers unes formes de poder més aptes per a reexpansar la base social de manteniment del règim i per a una incorporació a la C.E.E., es frustren permanentment devant la incapacitat de portar a terme una evolució sense posar en perill les bases mateixes del règim. L'afermissada defensa dels seus interesos devant l'increment de les lluites i les reivindicacions d'amplis sectors del poble, no els deixa, avui per avui, altra actitud que la repressió i l'inmobilisme, coincidint així amb els sectors militars, tal com ho demostra l'últim canvi de govern.

1.9.- La lluita contra la repressió, per la solidaritat, per l'amnistia.

En aquesta situació d'augment de les actituds inmobilistes i repressives del poder, pren una importància primordial la lluita unitària contra la repressió, per la solidaritat i per l'amnistia.

D'ençà del consell de guerra de Burgos, la mobilització popular contra la repressió, ha estat permanent. La mobilització creixent contra els assassinats, contra les tortures i els malstractes, contra les condicions inhumanes a les presons del règim, l'exigència del dret a la solidaritat, la reivindicació d'un estatut del presoner polític, són també elements constants a tots els nivells de la lluita democràtica. Les vagues de fam a les presons (Alcalá, Soria, Zamora) aixequen amplis moviments de solidaritat. El procés contra Camacho i els seus companys de Comissions Obreres, el procés contra membres de la U.S.O., el dels companys

de preso pel "delicte" d'exercir els drets [illegible] pliços mobilitzacions de protesta.

1.2.- La crisi del franquisme i l'exigència d'una alternativa de ruptura democràtica.

La crisi en què es troba el règim, es veu aguditzada cada dia per l'increment de la lluita de masses i pels avenços en la concreció d'una alternativa unitària de ruptura democràtica.

Davant la situació política descrita, la necessitat d'arribar més enllà, d'ampliar les lluites, d'articular una alternativa concreta de ruptura democràtica capaç d'unificar l'acció de totes les forces democràtiques, és una necessitat urgent, a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. L'Assemblea de Catalunya, plenament conscient d'aquesta necessitat imperiosa, conscient també de les esperances i del reconeixement que desvetlla, al país com a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, haurà de jugar un paper essencial en les lluites decisives que s'apropen.

2.- L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA: EXPERIÈNCIES, POSICIONS, OBJECTIUS.

2.1.- L'alternativa elaborada en la 1ª Sessió i les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya.

En valorar l'abast i la justesa de l'alternativa política elaborada en la 1ª Sessió plenària, cal considerar sobretot la difusió i el treball polític del seu comunicat. Quant a la difusió, si bé no ha esgotat encara les seves possibilitats, ha assolit un abast més ampli i més profund que cap altre fet polític a Catalunya d'ençà de l'inici de la dictadura. Quant al treball polític, constatem que el denominador comú i els elements d'unificació política s'expressaven i s'expressen clarament en els quatre punts programàtics elaborats.

La participació creixent dels sectors en lluita als organismes de l'Assemblea de Catalunya i l'augment constant de la seva capacitat de convocatòria, confirmen, malgrat com estem d'altres instruments de control democràtic més adequats, l'abast i la vigència del programa de l'Assemblea de Catalunya.

D'altra banda, l'Assemblea de Catalunya va esdevenint un fet viu i dinàmic arreu del país. Constitueix un fet davant el qual les forces polítiques i socials l'oposició a la dictadura han hagut de definir les seves posicions. La majoria han estat de secundament i participació. Cal impulsar el procés d'ampliació cap els sectors i les organitzacions que encara no hi participen.

El treball de l'Assemblea de Catalunya ha ultrapassat l'àmbit del nostre poble. A les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol l'experiència de l'Assemblea de Catalunya és seguida amb un gran interès. Els resultats de l'incipient treball de relacions internacionals, mostren les possibilitats obertes en aquest camp.

En el treball de pre-assemblea, hem pogut analitzar de manera concreta i detallada totes les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya. Avui s'imposa acceptar positivament, en línies generals, el treball realitzat, ja que si bé no hem esgotat ni de lluny les possibilitats que l'Assemblea de Catalunya ofereix com a eina de convergència i mobilització unitària del nostre poble, sí que hem assegurat una dinàmica, hem assolit fites importants, i avui ens trobem en situació de fixar-nos noves tasques a un nivell més ambiciós. Les concentracions de Ripoll i de Sant Cugat marquen, en aquest sentit, un camí a seguir.

2.2.- L'Assemblea de Catalunya davant el moment actual: reafirmació dels quatre punts programàtics; incorporació de noves exigències unitàries.

En el si dels combats actuals davant la crisi de la dictadura, apareix cada cop com a més necessària una objectius polítics defensats unitàriament, com a element bàsic en el procés de creació d'una alternativa democràtica i de realització de la ruptura democràtica. Creiem que, en aquest sentit, el programa definit en la 1ª Sessió, ha mostrat la seva

...ència de Catalunya.

Nosaltres, catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars i la necessitat d'oposar-nos, fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1.- La consecució de l'Amnistía general per als presos i els exiliats polítics.

2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

3.- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars on la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

a.- La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.

b.- La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.

c.- L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistía.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i preparará una nova Sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa.

Catalunya, novembre de 1971."

Constatant, però, l'existència de greus problemes d'abast general que tenen una enorme importància per al nostre poble i impulsen lluites de gran amplitud, creiem que cal incorporar al marc democràtic de l'Assemblea de Catalunya, l'exigencia de solucions a aquests problemes. Es tracta de la problemàtica educativa, de la derivada de la situació de la sanitat i la seguretat social, de les condicions de vida i de treball a les poblacions de Catalunya, de les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesía, i de la situació de les víctimes de la repressió franquista i dels mutilats i els invàlids de l'Exèrcit de la República.

A/ Un ensenyament gratuït i al servei del poble: que vol dir: a) gratuïtat de l'ensenyament públic a tots nivells; b) equipaments escolars i pre-escolars suficients i dignes; c) desaparició de qualsevol tipus de control classista en els diversos graus d'ensenyament; d) ensenyament vinculat a la realitat nacional de Catalunya; e) possibilitats efectives d'un control democràtic de l'aparell educatiu i dels continguts de l'en-

[illegible] c) equipaments sanitaris i hospitalaris adequats a tots els indrets de Catalunya; b) seguretat social completa [illegible] mida [illegible] d'aquells que, al camp, treballen per compte propi sense assalariats permanents; c) gestió i control democràtic de la seguretat social a mans dels afiliats.

c/ Una vida cívica i democràtica a les ciutats de Catalunya: a) democratització de la gestió i administració local a tots nivells; b) equipaments urbans mancomunals i suficients; c) socialització del sòl urbà i lluita contra l'especulació; d) planificació urbana i territorial que englobi tot l'àrea nacional catalana.

D/ Les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesia: L'Assemblea de Catalunya és conscient que en el marc de la conquesta de l'aquest punt programàtic aprovats a la IIª Sessió, mereixen [illegible] especial aquells que afecten més directament a explicitament [illegible] democràtiques d'avantguarda: en primer lloc a la classe obrera i, en general, a tot el poble treballador. Es per això, que en el marc de [illegible] el poble al poder econòmic i polític, creu l'Assemblea de Catalunya té una importància decisiva l'ampli i real exercici de les llibertats democràtiques -especialment la llibertat d'associació sindical i el dret de vaga- per part de la classe obrera, la pagesia i tots els treballadors, com a únic marc polític en el qual puguin plantejar-se amb possibilitats de resolució les reivindicacions immediates que afectin a les condicions de vida i de treball dels treballadors de la indústria, del camp i dels serveis.

e/ La llibertat nacional, [illegible] cultural i lingüística, símbols permanents de [illegible] perseguit pel poble de Catalunya i la lluita contra la manipulació a que estem sotmesos els catalans a través dels mitjans de comunicació i del mecanisme de censura, han d'ajudar a una àmplia mobilització popular que l'Assemblea de Catalunya ha d'impulsar i fer seva.

F/ Solidaritat amb les víctimes de la repressió franquista: L'Assemblea de Catalunya es solidaritza amb totes les víctimes de la repressió franquista en l'aspecte moral, físic i econòmic, i fa seva l'obligació d'acompanyar per a ells una reparació justa a través dels mitjans adequats. L'Assemblea de Catalunya dedicarà una atenció especial al problema dels mutilats i dels invàlids de l'Exèrcit de la República, immerescudament discriminats pel règim franquista i abandonats a llur sort des de fa més de trenta-quatre anys. A aquest respecte, fondrà contacte amb les associacions que els mutilats i els invàlids de guerra de l'Exèrcit de la República mantinguin en funcions.

2'3.- Objectius immediats de l'Assemblea de Catalunya: línia de masses, millorament de l'organització, impuls dels processos d'unitat a tot l'àmbit nacional, relacions internacionals.

La discussió desenvolupada en el període de pre-assemblea ens permet definir unes línies de treball immediat:

a/ La ruptura democràtica passa per a una línia d'acció de masses:

La dictadura no acabarà per sí mateixa. Al contrari: sense l'acció de les masses progressivament enfortida per mitjà d'una unitat política reforçadament expressada i secundada, no serà possible una ruptura democràtica.

Enfortir aquest procés vol dir, per a l'Assemblea de Catalunya: a) fer costar a les iniciatives que tendeixin a la generalització constant de les lluites a que, pel seu caràcter, se situen dins el marc dels objectius unitaris; b) impulsar especialment totes els aspectes de la lluita solidària; c) impulsar iniciatives de lluita pròpies de l'Assemblea de Catalunya, capaces de trobar un ampli ressò en el nostre poble.

B/ Millorament de l'organització.

L'experiència del primer període de l'Assemblea de Catalunya ha mostrat, juntament amb un balanç positiu, algunes deficiències, que cal superar, en el camp de l'organització. La Comissió Permanent i el seu Secretariat

han de mantenir el seu caràcter obert i els principis organitzatius que els han informat; però a no caure en superestructures artificials i inoperants; però es fa necessari un esforç per a incrementar constanment la representativitat d'aquests organismes, de manera que no quedi al marge cap sector amb participació activa en les lluites. Les experiències d'extensió territorial i sectorial han d'incrementarse (Assemblees comarcals, als barris, etc.) però constituint sempre organismes oberts i representatius al màxim. Al mateix temps, cal definir els nivells de participació en els organismes permanents de l'Assemblea de Catalunya. La participació ha de partir del respecte explícit pels acords de l'Assemblea. Altres formes de participació (observadors, etc.) portarien a deformar el seu caràcter de convergència política unitària. Poden acceptar-se situacions d'observació o similars en membres que, pel seu caràcter, no poden expressar actituds polítiques definides (per exemple: agències informatives).

Finalment, cal assenyalar la necessitat d'agilitzar les tasques dels òrgans permanents de l'Assemblea de Catalunya. La creació de comissions provisionals de treball, en funció de moments i motius concrets, pot ésser aquesta via d'agilització.

C/ Impuls als processos unitaris a la resta de l'Estat espanyol.

L'Assemblea de Catalunya ha d'oferir les pròpies experiències com a elements per tenir en compte en altres àrees de l'Estat espanyol. Ha de secundar solidàriament les lluites dels altres pobles de l'Estat, com a forma operativa d'afavorir l'avenç en la lluita comuna. Cal donar una significació especial a la solidaritat amb les tres nacionalitats de l'Estat espanyol, per tal d'unir-nos en una mateixa lluita pel reconeixement dels drets nacionals.

D/ Relacions internacionals.

Les experiències tingudes confirmen la validesa d'aquest treball. Caldrà orientar-lo vers organismes internacionals afins, políticament, amb el caràcter democràtic de l'Assemblea de Catalunya i la seva significació unitària.

= = = = = = = = = = = = = = = = =

REPRODUIT I EDITAT PER LA COMISSIÓ DEL BARRI DE GRACIA

9 & 10 - 1973

Un centenar de detenidos en relación con la "Assemblea de Catalunya"

Ayer domingo, 28 de Octubre, fueron detenidos en la parroquia de Santa Mar'ia ediadora de la calle Entenza un centenar de personas (el número exacto parece ser 117).

La policía los relaciona con la Assemblea de Catalunya, ya que todos ellos on reconocidos demócratas catalanes. Son hombres caracterizados como representantes de os más diversos sectores sociales y corrientes políticas con el común denominador de aspirar a que sean reconocidos los derechos democráticos y nacionales de nuestro pueblo: breros, ingenieros, abogados, estudiantes, profesores, intelectuales, artistas, médicos, rofesionales, pescadores, campesinos.

Hombres de todas las condiciones y de todas las edades: una auténtica representación del pueblo de Catalunya y de sus aspiraciones democráticas.

Ante este hecho de extraordinaria importancia, el Comité de Barcelona del artit Socialista Unificat de Catalunya denuncia la arbitrariedad de esta detención y llama todo el pueblo a que exija por todos los medios posibles la libertad inmediata de todos.

La Dictadura pretenderá presentar los hechos como la desarticulación de la ssemblea de Catalunya. Hay que intensificar, junto a la exigencia de libertad inmediata ara estos hombres, la campaña de difusión y discusión del programa de la Assemblea de Catalunya, para impulsar la celebración de su segunda sesión plenaria.

Los cuatro puntos aprobados en su primera sesión son:

1- AMNISTÍA PARA TODOS LOS PRESOS Y EXILIADOS POLÍTICOS.
2- LIBERTADES DEMOCRÁTICAS SIN DISCRIMINACIÓN.
3-RESTABLECIMIENTO DEL ESTATUTO DE AUTONOMÍA DE 1932.
4- COORDINACIÓN CON LOS MOVIMIENTOS DEMOCRÁTICOS DE TODOS LOS PUEBLOS PENINSULARES.

Tras este programa, tras la exigencia de libertad para los detenidos, celebraremos en los próximos días, en actos de todo tipo, el segundo aniversario de la primera sesión plenaria de la Assemblea de Catalunya (celebrada el 7 de noviembre de 1971); reafirmemos nuestra adhesión a ella y a este centenar de demócratas detenidos.

El Comité de Barcelona del PSUC llama a la Jerarquía de la Iglesia y a todos los medios católicos a que se pronuncien contra esta arbitrariedad, denuncien la bestial irrupción de la policía en el recinto eclesiástico, apoyen y gestionen la libertad inmediata de todos los detenidos.

El Comité de Barcelona del PSUC llama especialmente a la clase obrera, a Comisiones Obreras a desarrollar el movimiento reivindicativo en marcha incorporando la exigencia de libertad y la solidaridad con estos hombres, entre ellos reconocidos dirigentes obreros, a apoyar y participar en todos los actos de discusión y apoyo a la Assemblea de Catalunya.

Libertad INMEDIATA PARA LOS 113 DEMÓCRATAS DETENIDOS

VIVA LA ASSEMBLEA de CATALUNYA

AMNISTIA. Libertad Estatuto del 193.

COMITE DE BARCELONA DEL P. S. U. C.

29 Octubre 1973.

113 DEMÓCRATAS DETENIDOS.
¡LIBERTAD!
¡VIVA LA ASAMBLEA DE CATALUÑA!

El domingo 28 de Octubre, un grupo de sicarios de la Brigada Social, al frente de varias decenas de grises, penetraron violentamente en una iglesia de Barcelona y detuvieron a 113 personas a las que la policía acusa de reunión ilegal y de estar vinculadas a la Asamblea de Cataluña.

Los franquistas temen y odian la Asamblea de Cataluña en tanto que marco de convergencia de las fuerzas políticas de oposición de izquierda y de derecha de Cataluña, en tanto que ejemplo y estímulo para la elaboración de una alternativa democrática a nivel de toda España.

Como se recordará, la Asamblea de Cataluña, en su primera sesión plenaria del 7 de Noviembre de 1971, aprobó un programa del que son parte esencial los 4 puntos siguientes:

1.- La consecución de la Amnistía general para los presos y exiliados políticos.
2.- El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación - incluida la sindical -, de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
3.- El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación
4.- La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

Las autoridades han prohibido a la prensa de Barcelona publicar cualquier información o comentario sobre las detenciones del domingo 28 que no sea la brevísima y defensiva nota de la policía, mientras mantienen a los detenidos en la más estricta incomunicación.

Entre los detenidos se encuentran los abogados Agustí de Semir, Josep Solé Barberà, Albert Fina i Montserrat Avilés; los médicos Antoni Gutierrez Díaz y Ramón Espasa; trabajadores y cargos sindicales como Francesc Frutos, dirigente obrero despedido de la SAFA de Blancs y Saturnino Bernal, representante sindical despedido de la Aiscondel; el ex-decano del Colegio de Aparejadores, Jordi Sabartés; los economistas Xavier Folch y Josep Ma. Vidal; Jordi Parés, secretario del Colegio de Ingenieros; el filólogo Jordi Carbonell; el director de cine Pere Portabella; el sacerdote de Igualada Lluís Ma. Xirinachs; el monje de Montserrat Ricard Lobo; el concejal de Sant Feliu de Codines Antoni Verdaguer; las profesionales Magda Oranich, Consol Maqueda y Assumpció Sallés; estudiantes de distintas disciplinas, comerciantes, amas de casa, campesinos y un pescador.

La noticia de la detención se extendió por Cataluña como un reguero de pólvora y en los muros de las ciudades empezaron a aparecer inscripciones, como las que dicen: "113 demócratas detenidos" "LIBERTAD!" "VIVA LA ASAMBLEA DE CATALUÑA!".

Los trabajadores de la fábrica Siemens de Cornellà iniciaron el lunes paros diarios para exigir la libertad de dos compañeros suyos - uno de ellos vocal jurado - que se encuentran entre los 113. Ha habido también paros en Laforsa, Fergat, Ermsa, y otras empresas.

Los Colegios profesionales, en particular el de Abogados, han sido - y están siendo - otro importantísimo foco de acción solidaria. La actividad de las familias ha encontrado amplio apoyo en estos y otros sectores de la población. En las facultades de la Universidad Autónoma, en las Asociaciones de Vecinos de algunos barrios, se ha iniciado también la movilización. La Permanente de la Asamblea de Cataluña ha publicado un manifiesto llamando a la movilización solidaria con los 113 y prosigue la preparación de la 2a sesión plenaria de la Asamblea y de los actos conmemorativos del 2º aniversario de la primera sesión.

En los últimos días se han llevado a cabo redadas policíacas en Ma-

drid (contra la Liga Comunista Revolucionaria), en Sevilla (contra el Partido Comunista de España), y en Bilbao (contra ETA). El 22 de noviembre próximo comparecerán ante el TOP, en su primer juicio, los abogados laboralistas Fina, Avilés y Asunción Solé, y en Madrid anuncian que se ha fijado para el 8 de enero la fecha del juicio de Camacho y sus compañeros.

En este marco represivo la acción policíaca del día 28 aparece como un intento de frenar la lucha de todo el pueblo por las libertades políticas, de truncar los avances unitarios de todas las fuerzas políticas antifranquistas, que se desarrollan en medio de una enérgica y creciente acción reivindicativa de los trabajadores ante la escandalosa alza de los precios. Aunque el Vicepresidente del Gobierno hable de "ofensiva institucional", cada día que pasa pone de manifiesto que el régimen no tiene ninguna política que ofrecer, más que la mera represión, en un clima creciente de aislamiento y desprestigio que, en realidad, le situa a la defensiva.

Por esto consideramos que, hoy, las fuerzas democráticas pueden hacer fracasar este intento represivo y volverlo contra el mismo régimen, a condición de pasar resueltamente a la ofensiva por la libertad de los 113, por los objetivos unitarios de la Asamblea de Cataluña, por las libertades políticas.

¡ HAGAMOS FRACASAR EL INTENTO REPRESIVO DE CARRERO Y SU EQUIPO !

¡ L I B E R T A D I N M E D I A T A P A R A L O S !

¡ LIBERTAD PARA CAMACHO Y SUS COMPAÑEROS, PARA TODOS LOS PRESOS POLITICOS!

¡ A M N I S T I A ! ¡ ADELANTE EN LA LUCHA POR LAS LIBERTADES POLITICAS!

VIVA LA ASAMBLEA DE CATALUNA!

Barcelona, 31 de Octubre de 1973

EL COMITE EJECUTIVO DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.